

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 291/2015
22.10.2015.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Браниславе Апостоловић и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Г.М. из Д.Т., кога заступа пуномоћник З.С., адвокат из В., против туженог Р. о. и ц. Г. а.д. из В., К.Ф., кога заступа пуномоћник М.С., адвокат из Ј., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 6391/14 од 20.07.2015.године, у седници већа одржаној дана 22.10.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца Г.Ми. изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 6391/14 од 20.07.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Лесковцу П бр. 285/2014 од 03.06.2014.године, одбијен је тужбени захтев за поништај као незаконитог решења о отказу уговора о раду број 1251/1 од 21.07.2009.године туженог којим је тужиоцу престао радни однос, те да се наложи туженом предузећу да га врати на радно место на коме је радио пре удаљавања из предузећа или на друге послове који одговарају његовој стручној спреми и способностима. Обавезан је тужилац да туженом накнади парничне трошкове у износу од 375.500,00 динара.

Привредни апелациони суд је побијаном пресудом Пж бр. 6391/14 од 20.07.2015.године, одбио жалбу тужиоца као неосновану и потврдио првостепену пресуду Привредног суда у Лесковцу.

Против другостепене пресуде тужилац је благовремено преко пуномоћника из реда адвоката изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију, предложио је одбачај или одбијање исте и тражио је трошкове одговора на ревизију у висини коју је определио.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и члана 23. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14) и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

По одредби члана 390. ЗПП другостепени суд пресудом је одбио жалбу као неосновану и потврђује првостепену пресуду ако нађе да не постоје разлози због којих се пресуда побија, као ни разлози на које пази по службеној дужности. Следом цитиране законске одредбе неоснован је ревизијски навод да је другостепени суд погрешно одлучио пресудом уместо решењем. Позивање ревидента да је побијана пресуда донета уз погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не може бити ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП, јер се у конкретном случају не ради о изузетку из члана 403. став 2. ЗПП.

Према утврђеним чињеницама у стечајном поступку против туженог усвојен је решењем Трговинског суда у Лесковцу Ст бр. 62/05 од 27.02.2007.године план реорганизације који је између осталог предвиђао потребу за рационализацијом и ефикаснијом организацијом стечајног дужника, те укидање радних места и смањење броја извршилаца у пратећим службама. Новим актом о систематизацији радних места од 03.02.2009.године утврђено је 28. радних места за 67 извршилаца уместо 86 радних места за 299 извршилаца. Број извршилаца на радном месту домара смањен је са 5 на 2 због смањеног обима посла. Тужени је донео Програм решавања вишка запослених број 493 од 18.03.2009.године, у коме је утврдио да су разлози за престанак потребе за радом запослених према програму економске и организационе природе. Националној служби за запошљавање предао је Предлог Програма решавања вишка запослених о чему се Национална служба изјаснила, а којим је тужени одредбио да је вишак запослених 134. радника и одредио мере њиховог запошљавања и то упућивањем 16 запослених код другог послодавца и отказ уговора о раду за преостале раднике уз исплату отпремнине. Тужени је такође донео критеријуме за утврђивање вишка запослених под бројем 622 од 08.04.2009.године који су примењени. Одлуком број 856 од 08.05.2009.године проглашено је технолошким вишком 25 запослених, што је у оквиру 10 посто од укупног броја запослених 275 према броју и структури садржаној у плану реорганизације туженог, варијанта два. Тужилац је на списку вишка запослених под редним бројем 18. На основу решења туженог број 1253/1 од 21.07.2009.године тужиоцу је отказан уговор о раду због престанка потребе за обављањем послова на којима је распоређен (послови домара-портира).

Код овако утврђених чињеница правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев, правилно примењујући одредбу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05) у тексту који је важио у време отказа уговора о раду, а којим

је послодавцу дата могућност да раднику откаже уговор о раду ако услед технолошких, економских и организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла. Тужиоцу је отказан уговор о раду са наведеног законског разлога уз претходно спроведену законом прописану процедуру из члана 153. став 1. тачка 2., 154, 155, 157. и 158. тада важећег Закона о раду, те стога нису испуњени услови да се као незаконито поништи решење туженог о отказу уговора о раду тужиоцу.

Неоснован је ревизијски навод да у конкретном случају нису били испуњени услови за отказ уговора о раду тужиоцу у смислу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, јер је само формално смањен број извршилаца на пословима домара-портира које је обављао тужилац, а да је потом на истим пословима само са променом назива према систематизацији распоређено још три радника, што је у супротности са чланом 182. Закона о раду. Ово са разлога што је без утицаја на одлуку о вишку запослених што је послодавац у оквиру спроведених организационих промена извршио прерасподелу других радника на радно место на коме је био распоређен тужилац обзиром да предност за закључење уговора о раду на основу члана 182. Закона о раду постоји само када послодавац заснива радни однос са трећим лицем, а не и у ситуацији када врши распоређивање већ запослених лица.

Неосновано је и указивање ревидента да се у конкретном случају не може применити план реорганизације варијанта два, јер од стране стечајног судије није донета одлука да ли је испуњен или не у потпуности план реорганизације, али чак и да је исти важећи нису били испуњени услови за отказ уговора о раду тужиоцу, јер је тужени пропустио да у Плану реорганизације предвиди који број радника треба отпустити и под којим околностима. То што у Плану реорганизације туженог је пропуштено да се предвиди који број радника треба отпустити и под којим околностима, те околност да ли је План реорганизације испуњен, не утичу на право послодавца да у смислу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду откаже тужиоцу уговор о раду, ако су за то испуњени законски услови и након законом спроведене процедуре, а што је у конкретном случају све испуњено. Планом реорганизације, варијанта два, предвиђено је да се на основу важеће систематизације дужника као и потребе за рационализацијом и ефикаснијом организацијом дужника због увођења аутоматске обраде података, планира укидање појединих радних места или смањење броја извршилаца у пратећим службама. Истим је такође предвиђена израда нове систематизације у складу са новим статусом и новом организацијом предузећа. Доношењем новог Правилника о систематизацији, програма решавања вишка запослених, као и критеријума за утврђивање вишка запослених тужени је у овом делу поступао и у смислу усвојеног плана реорганизације и у смислу тада важећих одредби Закона о раду, те је неоснован ревизијски навод да тужилац није могао бити проглашен технолошким вишком.

Неосновано је и позивање ревидента на правноснажне и извршне пресуде Привредног суда у Лесковцу и Привредног апелационог суда које је приложио уз ревизију, јер се не ради о идентичној чињеничној и правној ситуацији као у овом предмету. У предметима чије је одлуке ревидент приложио усвојен је тужбени захтев од стране нижестепених судова, јер је у тим предметима отказ уговора о

раду по основу технолошког вишка дат инвалидима рада, супротно члану 42. Општег колективног уговора, односно радницима у производњи, што није било предвиђено Планом реорганизације туженог. У овом случају тужилац није био радник у производњи, нити је утврђено да је инвалид рада који је инвалидност стекао радом код туженог као послодавца.

На основу свега изложеног применом члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио ревизију као неосновану и одлучио као у изреци ревизијске пресуде.

На основу овлашћења из члана 165. став 1. ЗПП одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице у смислу члана 154. ЗПП.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**